

A. E. van Vogt – Pátrání

Nemocniční postel byla tvrdá a Drakeovi se zdálo, že to je důvod, proč se necítí dobře. Zaujal pohodlnější polohu, ale pak zjistil, že jeho potíže nejsou hmotného rázu. Od té doby, co mu sdělili, jaké je datum, stále mu cosi vrtalo hlavou, v níž cítil podivnou prázdnotu.

Po chvíli, která mu připadala věčností, se otevřely dveře a do pokoje vstoupili dva muži provázeni ošetřovatelkou. Jeden z nich se zeptal srdečným tónem: "Jak se máte, pane Drake? Zdá se, že vás to pěkně sebralo!"

Byl to obtloustlý muž žoviálního chování. Drake si s ním mocně potřásl rukou, pak chvíli klidně ležel a uvažoval, zda má vyslovit nepříjemnou, ale důležitou otázku. Nakonec se rozhodl.

"Promiňte, vy mne znáte? Ale znám já vás?"

"Jsem Bryson, obchodní ředitel Quik Rite Company. Vyrábíme plnicí pera, tužky, inkoust, dopisní papíry a tucet výrobků tohoto druhu, které jsou k dostání v každém příslušném obchodě. Před čtrnácti dny jsem vás najal jako obchodního cestujícího. Pak už vím jen to, že vás našli v bezvědomí v příkopě a nemocnice mi o vás podala zprávu, že jste zde. Měl jste u sebe doklady, že jste s námi ve spojení."

Drake přikývl, přesto však byl zklamán. Mezeru v paměti mu to nevyplnilo.

"Poslední, na co si vzpomínám, je mé rozhodnutí přijmout u vás zaměstnání, pane Bryson. Z nějakého zvláštního důvodu mě komise neuznala schopna vojenské služby. Asi nějaká duševní porucha, nebo co..."

Zarazil se. Oči se mu rozšířily při myšlence, která ho napadla. Necítil se dobře, když dodal: "Asi jsem utrpěl ztrátu paměti."

Všiml si, že lékař, který přišel s Brysonem, se na něho ostře podíval. Drake se mdle usmál.

"To je v pořádku, doktore. Co mi vrtá hlavou je, jak jsem prožil těch posledních čtrnáct dní. Musí to být někde v mozku, ale nemohu si vzpomenout."

Lékařovy oči za brýlemi se usmály. "Jsem rád, že to tak dobře snášíte. Opravdu nemusíte mít starost. Ujist'uji vás, že podle našich zkušeností člověk trpící amnézií žije obvykle zcela normálním životem. Většinou si najde zcela jiné zaměstnání, ale vy jste zůstal při starém."

Odmlčel se a obtloustlý Bryson se ujal slova:

"Mohl bych objasnit, jak jste prožil první týden. Když jste u nás nastoupil, zjistil jsem, že jako chlapec jste žil v jedné vesnici na trase Warwick Junction - Kissling, na níž provádíme obchodní akvizici. Je proto samozřejmé, že jsem vám svěřil tuto trasu."

"Dostali jsme od vás objednávky z pěti měst na této trase, ale do Kisslingu jste zřejmě nedorazil. Možná, že vám tato informace pomůže."

Bryson pokrčil rameny. "Jakmile se zotavíte, navštivte mne. Jste dobrý pracovník, a takových je dnes málo."

"Byl bych rád, kdybyste mi svěřil stejnou oblast, pokud to půjde," řekl Drake.

Bryson přikývl. "Musíte se šetřit. Prakticky půjde jen o to, dokončit co jste začal, a pak postupovat dál po hlavní trase. Samozřejmě, že vám ji přenechám, protože je pochopitelné, že chcete přijít na to, co se vám tam stalo?"

"Přesně to mám na mysli." Drake se usmál. "Něco jako hledání paměti. Ale teď - teď bych vám chtěl poděkovat za návštěvu."

"To je v pořádku. Na shledanou."

Potřásl si rukama a Drake se za ním díval, dokud nevyšel ze dveří.

Dva dny poté Drake vystoupil ve Warwick Junction z Transcontinentalu a s přimhouřenýma očima stál v jasném ranním slunci. První zklamání se dostavilo. Doufal totiž, že pohled na shluk domů, jejichž siluety se odrážely proti pásu pahorků, mu pomůže nabýt znovu ztracenou paměť.

Stalo se tak, jenže pouze na dobu, kdy spolu s rodiči procházel městem při různých příležitostech. Bylo tam mnoho nových domů, a nádraží před dvaceti lety ještě nestálo. Jeho mysl zřejmě nezachytila žádný význačný bod, z něhož by bylo možno vycházet při rekonstrukci průběhu posledních šestnácti dní jeho života.

Drake potřásl hlavou. "Přece mě tady někdo musí znát! Někdo mě musel vidět! Mluvil jsem s majiteli obchodů, obchodními cestujícími, železničáři a hotelovým personálem. Jsem společensky založený, a tak..."

"Haló, Drakeu, starý brachu!" ozval se vedle něho hlas. "Vypadáte, jako byste pomýšlel na pohřeb!"

Drake se otočil. Vedle něho stál štíhlý muž tmavé pleti a černých vlasů, asi třicetiletý, shrbený, jak již bývají příliš hubení lidé nosící příliš těžké kufry se vzorky. Musel si všimnout něčeho v Drakeových očích, protože rychle dodal:

"Pamatujete si na mě, že? Bili Kellie!" Nenuceně se usmál. "Na něco se vás musím zeptat. Co jste udělal s tou dívkou Selanií? Od té doby, kdy jsem vás viděl, prošel jsem dvakrát Piffet's Road a nikdy se neukázala. Ona..."

Zarazil se a ostře pohlédl na Drakea. "Poznáváte mě vůbec?"

Pro Drakea bylo udivující a důležité zjištění, že Piffet's Road je místní název. Bylo by možné, že ho napadlo jít se podívat na farmu, kde se narodil a prohlédnout si starou usedlost? Při pohledu na Kellieovu tvář potlačil vnitřní vzrušení a uvědomil si, že nastal čas, aby ho obeznámil se svou situací.

Učinil tak a svou zpověď zakončil slovy:

"Jak vidíte, paměť mi úplně selhala. Možná, že byste mi mohl naznačit, co se dělo, když jsem byl s vámi. Kdo je vůbec ta dívka Selanie?"

"Jistě," řekl Kellie, "samozřejmě, že..." Zmlkl a zamračil se. "Doufám, že si ze mne neděláte legraci!" Drakeův protest umlčel mávnutím ruky. "O.K., O.K., věřím vám. Máme půl hodinu času, než přijede vlak do Kisslingu. Amnezie, že? O tom jsem už slyšel, ale... nemyslím, že ten starý muž by s tím měl něco společného!" Udeřil pěstí do dlaně levé ruky. "Možná, že přece!"

Drake na něho překvapeně pohlédl. "Jaký starý muž?" Vzpamatoval se a dodal pevným hlasem: "Co se vlastně událo? Vyprávějte!"

Vlak zpomalil. Zamlženým oknem Drake viděl táhlé údolí se skupinkami zelených stromů a vinoucí se břehy potoka. Pak se objevily domy, koleje se rozvětvovaly a vlak zastavil u dřevěného nástupiště.

Kolem okna prošla vysoká, krásná dívka s košíkem v ruce. Jakýsi obchodní cestující, který přistoupil na poslední zastávce a seděl za Drakem, poznamenal:

"Aha, tady je Selanie! Jsem zvědav, jaké suberzboží bude dnes zase prodávat!"

Drake se znaveně opřel o sedadlo. Byl si vědom, že z Piffet's Roadu již viděl vše, co by ho mohlo zajímat. Zmocnila se ho podivná apatie. Konec konců se narodil tři míle odsud, ale ani tato skutečnost na něho nijak nepůsobila. Jeho mysl se tvrdošíjně upírala na to, co bylo řečeno. "Selanie!" opakoval si pro sebe. "Podivné jméno. Ona prodává nějaké věci?"

"To bych řekl," vybuchl Kellie.

Musel si uvědomit prudkost svých slov, protože se zarazil a zhluboka vydechl. Chtěl něco říct, zarazil se, ale nakonec se usmál: "Musím se omluvit. Stále jenom povídám a nepustím vás ke slovu."

Drake se pousmál. "Vaše povídání je zajímavé!"

"Právě jsem si vzpomněl, že jste se zmínil o své obchodní branži," pokračoval Kellie. Mezi jiným prodáváte také plnicí pera, že?"

Drake pokrčil rameny. Byl by rád věděl, zda navenek vypadá právě tak zmateně, jak se cítil. Díval se na Kellieho, jak vytahuje plnicí pero a podává mu je.

"Vidíte na něm něco zvláštního?" zeptal se Kellie.

Plnicí pero bylo dlouhé, štíhlé a bylo vyrobeno z nějakého drazě vyhlížejícího materiálu. Drake pomalu odšrouboval vršek.

Napadlo ho, že nyní nastane naprosto bezvýznamný rozhovor o přednostech per, které prodává.

"Vypadá stejně jako druh, který prodávám," řekl rychle. "Maloobchodní cena je jeden dolar."

"To je přesně ta cena, za jakou jsem je od ní koupil," poznamenal Kellie.

"Od koho?"

"Od Selanie. To je ta dívka, co nastoupila do vlaku. Každou chvíli sem přijde a bude prodávat zase něco nového. Nikdy neprodává stejné zboží."

Vzal pero Drakeovi z ruky. "Ukážu vám, co je na něm zvláštního."

Sáhl pro pohárek stojící na stolku u okna a samolibě řekl: "Dávejte pozor!"

Naklonil pero nad pohárek a stiskl vršek. Inkoust počal téct do pohárku. Po třech minutách byl pohárek plný až po okraj. Kellie otevřel okno a modrou tekutinu vylil ven.

Drake se vzpamatoval ze svého ohromení. "Dobré nebe!" vydechl. "Jakou to pero má nádržku? To není možný - vždyť..."

"Jen počkejte!"

Kellieho hlas zněl klidně, ale zřejmě se bavil pohledem na Drakea, který se jen zvolna a se zřejmým úsilím vzpamatoval. Hlava se mu však znovu zatočila, když Kellie znovu stiskl vršek pera a inkoust opět vytékal z tohoto fantastického pera a plnil kelímek.

"Všiml jste si něčeho zvláštního na tomto inkoustu?" zeptal se Kellie.

Drake zavrtěl hlavou. Chtěl říct, že je divné, odkud se takové množství bere, pak však jen polkl slinu a zamumlal: "Ten inkoust je - červený!"

"Pokud chcete purpurový, žlutý, zelený, hnědý nebo fialový - stačí říct!" pronesl Kellie s hraným klidem.

Z pera vystříkl tenký proud tekutiny v barvách, které jmenoval. Barvu volil tím, že víčko pera tiskl na rozličných místech. Pak řekl tónem, kterým dal najevo, že ze situace vytěžil veškerou dramatickost:

"Zkuste si to sám!"

Drake vzal do ruky pero jako vzácný a cenný předmět. Jakoby z dálky slyšel Kellieův hlas: "... vyrábí to její otec, na to je úplný genius. Měl byste vidět některé z těch věcí, co minulý měsíc prodávala ve vlaku. Divím se, že ho nenapadlo zařídit si dílnu a vyrábět to ve velkém. Všichni výrobci plnicích per i jiného zboží by museli zkrachovat!"

Drakea napadla stejná myšlenka, ale než se dostal ke slovu, Kellie mu vzal pero z ruky a naklonil se přes uličku k příjemnému šedovlasému muži.

"Viděl jsem, pane, že jste se se zájmem díval na pero, které jsem ukazoval svému příteli. Chcete si je prohlédnout?"

"Jistě, když dovolíte."

Mluvil potichu, ale tón jeho hlasu zněl v Drakeových uších poněkud zvláštně. Jeho prsty uchopily podávané pero, a v témže okamžiku prasklo.

"Och!" zvolal lítostivě Kellie.

"Prosím za prominutí," omlouval se příjemně vyhlížející muž a v jeho ruce se objevil dolar.

"Je to má chyba, ale můžete si koupit nové, až ta dívka přijde."

Odvrátil se, vzal noviny a náruživě se do nich začel.

Drake si povšiml, že Kellie si rozpačitě hryzl rty. Pohlédl na rozbité pero, pak na dolar v druhé ruce, a nakonec jeho zrak zabloudil k šedovlasému muži, jehož tvář byla skryta za hradbou novin.

Povzdechl si. "Vůbec tomu nerozumím. To pero mám už měsíc. Spadlo mi na betonový chodník, dvakrát na podlahu z tvrdého dřeva - a teď praskne v prstech jako kus ztrouchnivělého dřeva!"

Pokrčil rameny. "Konec konců si myslím, že Selanin otec nemůže vyrábět věci prvotřídní kvality jen tak 'na koleně', jak to dělá. Ale podívejte se, tamhle přichází Selanie. Jsem zvědav, co má dnes na prodej!"

Lišácký úsměv mu rozjasnil tvář. "Počkejte, až uvidíte, jak se bude tvářit, až jí ukážu rozbité pero. Když jsem je od ní koupil, škádlil jsem ji, že je v tom nějaký trik. Rozzlobila se a řekla, že mi vydrží do konce života. Stejně by mne však zajímalo, co jsou to za věci, které prodává. Vidíte? Už se kolem ní shlukují lidé!"

Drake povstal a natáhl krk, aby viděl přes hlavy lidí, kteří přihlíželi, jak Selanie na druhém konci vagónu cosi předvádí.

"Probaha!" zvolal kdosi. "Za kolik prodáváte ty pohárky a jak vlastně fungují?"

"Pohárky!" vydechl Drake a jako fascinován se přiblížil ke skupině lidí kolem Selanie. Pokud dobře viděl, rozdávala pohárky, které se samy o sobě plnily tekutinou. Jakmile byly vypity, naplnily se automaticky znovu.

"Stejný princip jako to plnicí pero," pomyslel si Drake. "Její otec zřejmě objevil nějaký způsob, jak vyrobit automaticky se obnovující tekutinu, takže musel být víc než genius. Pokud by se mu podařilo získat ho pro svou společnost, má vyhráno na celý život.

Tuto ohromující představu přerušil dívčin jasný hlas:

"Cena je dolar za kus. Funguje tak, že kondenzuje vzdušné plyny. Tento proces zná pouze můj otec. Ale počkejte, ještě jsem s předváděním neskončila!"

V nastalém tichu zněl její hlas zvučně a chladně. "Jak vidíte, je to skládací pohárek bez držátka. Nejdřív ho otevřete, a pak otočíte horním proužkem po směru hodinových ručiček. Při určitém posunu se objeví voda. Ted' pozor! Točím dál. Tekutina je zelená, sladká a velmi lahodná. Při dalším otočení vytéká sladkokyselý nápoj, velmi osvěžující v horkém počasí."

Dala pohárek kolovat. Zatímco přecházel z ruky do ruky, Drake odvrátil zrak od podivného pohárku a pohlédl na dívku. Byla asi pět stop šest palců vysoká, černovlasá a její tvář svědčila o oduševnělosti a inteligenci. Byla podlouhlá a krásná, s nádechem nevztíravé pýchy, takže když vybírala dolary, které jí byly ze všech stran nabízeny, tvářila se, jako by se jí to netýkalo.

"Je mi líto," ozval se znovu její hlas, "ale každý může dostat pouze jeden kus. Za nějakou dobu budou na trhu běžně k dostání. To, co prodávám, jsou jen vzorky."

Shluk zájemců se rozešel a každý se vrátil na své místo. Dívka dále postupovala uličkou a zastavila se před Drakem, který ji instinktivně uvolnil cestu. Ihned si ale uvědomil, co dělá, a řekl poněkud ostřejším hlasem:

"Počkejte! Můj přítel mi ukázal jedno z plnicích per, která prodáváte. Rád bych."

Přikývla. "Několik mi jich ještě zbylo. Chtěl byste také pohárek?"

Drake si vzpomněl na Kellieho. "Můj přítel by potřeboval také jedno. Jeho se mu rozbilo, a tak..."

"Je mi líto, ale druhé pero mu nemohu prodat." Zarazila se a její oči se rozšířily. "Říkal jste, že se mu rozbilo?"

Zdálo se, jako by se zapotácěla. "Ukažte mi je! Kde je váš přítel?" pronesla vzrušeným hlasem.

Z Kellieho prstů vzala obě části pera a prohlížela je. Rty se jí zachvěly a ruce se začaly třást. Ve zbledlé tváři se jí objevil zvláštní výraz. Když promluvila, téměř šeptala:

"Řekněte mi, jak se to stalo, ale přesně, prosím!"

Kellie na ni překvapeně pohlédl. "Jenom jsem je podal tamtomu starému pánovi, aby si je prohlédl, a ten..."

Zmlkl, protože dívka se otočila, což vyznělo jako signál pro starého muže, aby odložil noviny, za nimiž skrýval svou tvář a ostře na ni pohlédl. Dívka se na něho dívala jako pták

fascinovaný hadem. Pak se podruhé během dvou minut zapotácela, ihned se ale vzpamatovala a dala se na útěk. Jak běžela uličkou mezi sedadly, košík ji téměř vypadl z rukou, ale ještě včas jej zachytila.

Okamžik poté ji Drake spatřil jak utíká po nástupišti a její postava se rychle vzdalovala směrem k Piffet's Road.

"Co to má znamenat?" vybuchl Kellie. Prudce se otočil ke starému muži:

"Co jste jí to udělal?" zvolal divoce. "Vy..."

Jeho hlas náhle zmlkl a také Drake, jenž se k němu přidal, zůstal stát jako opařený.

Stáli na nástupišti ve Warwick Junction a Kellie právě skončil své vyprávění. Chvilí trvalo, než si Drake uvědomil, že jeho společník domluvil.

"Myslíte si, že to je vše? Vždyť jsme před tím chlapíkem byli jako zařezaní! Jak to bylo dál? Vždyť pořád ještě nevíte, co tu dívku tak postrašilo!"

Na Kellieho tváři se objevil výraz, jako by chtěl něco říct, ale neví, jak to vyjádřit. Nakonec pokrčil rameny:

"Ten chlapík mi připadal, jako kdyby se v něm ztělesnili všichni nejostřejší obchodní ředitelé z celého světa, a byli v té nejhorší možné náladě! A my jen seděli a ustrašeně mlčeli!" Drake nemohl než souhlasit. Mlčky přikývl a zeptal se:

"On nevystoupil?"

"Ne. Jediný člověk vystoupil, a to jste byl vy."

"Cože?"

Kellie se na něho podíval. "Je to velmi divné, ale je to tak. Požádal jste průvodčího, aby vaše zavazadla vyložil v Incheney. Když vlak odjížděl, ještě jsem vás zahlédl, jak kráčíte ulicí Piffet's Road směrem, kterým šla ta dívka ... ale už přijíždí kesslingská lokálka!"

Vesele bafajíc, dorazila vlaková souprava skládající se z osobních i nákladních vagónů. Drake během jízdy pozoroval krajinu, kterou si jen matně pamatoval z doby svého dětství a téměř nevnímal povídání Kellieho sedícího vedle.

Už se rozhodl, co udělá. Odpoledne vystoupí v Incheney, obejde zákazníky a až se prodejny zavřou, nějak se dostane do Piffet's Road a dlouhý letní večer stráví sháněním informací. Pokud si vzpomínal, vzdálenost mezi Incheney a malou osadou je asi sedm mil, takže v nejhorším se může vrátit pěšky. Nebude to trvat déle než dvě hodiny.

První část jeho plánu se ukázala být snazší než předpokládal. Bylo tam spojení autobusem a vrátný hotelu v Incheney ho informoval, že autobus odjíždí v šest hodin.

Dvacet minut po šesté Drake vystoupil z autobusu a stanul na prašné silnici k Piffet's Roadu. Zamyšleně se díval za autobusem, jak odjíždí po hlavní silnici, a když přešel železniční trať, hluk jeho motoru již dozněl v dálce.

Večer byl tichý a teplý, takže plášť, který měl přehozený přes ruku, mu připadal jako zbytečná zátěž. Později bude možná chladno, ale v této chvíli skoro litoval, že si ho vzal.

U prvního domku spatřil ženu, jak klečí a ošetřuje trávník. Po krátkém zaváhání Drake přistoupil k plotu a chvíli se na ni díval. Přemýšlel, zda by si na ni měl pamatovat. Nakonec se rozhodl.

"Promiňte, vážená paní," řekl uctivě.

Žena na něho pohlédla, ale zůstala klečet u svého záhonu. Byla hubená a na sobě měla šaty z potištěného plátna. Mlčela, i když ho musela vidět jak přichází:

Drake se nedal odradit. "Mohla byste mi říct, kde tady bydlí muž středního věku s dcerou, která se jmenuje Selanie. Prodává cestujícím ve vlaku plnicí pero, kelímky a různé jiné věci."

Žena pomalu povstala a přiblížila se k plotu. Zblízka se nezdála být tak vysoká a nehezka. Její šedé oči se na něho zprvu dívaly s nedůvěrou, pak již jen zvědavě.

"Tak mi napadá," řekla dost ostrým hlasem, "jestli jste to nebyl vy, kdo tady před čtrnácti dny šel a ptal se po nich. Tehdy jsem vám přece řekla, že bydlí tam v tom lesíku." Ukázala na

hájek, vzdálený asi čtvrt míle dále po silnici, ale její oči se podezíravě přivřely. "To teda nechápu," dodala zamračeně a zavrtěla hlavou.

Drake neměl chuť vysvětlovat této podezíravé ženě s hrubým hlasem, že ztratil paměť, a ještě méně jí sdělit, že tu kdysi žil. Rychle řekl: "Moc vám děkuju, já..."

"Je zbytečné, abyste tam chodil," přerušila ho. "Odjeli tentýž den, kdy jste tu byl naposled. V tom velkém karavanu. Už se nevrátili."

"Oni odjeli!" zvolal překvapeně Drake. Ve svém zklamání chtěl ještě něco říct, ale pohled na ženinu tvář, na níž hrál mírný samolibý úsměv, ho zarazil. Vypadala, jako by právě zasadila tvrdou ránu nějakému zvlášť protivnému individuu.

"V každém případě se tam půjdu podívat," řekl Drake, jakoby bez zvláštního zájmu.

Otočil se a odcházel. Byl tak rozčilený, že si ani neuvědomil, že kráčí příkopem. Když si toho všiml, vystoupil na silnici a zlobil se sám na sebe, že připustil, aby mu ta ošuntělá ženská šla na nervy. Nebo to způsobilo napětí při pátrání po ztracené paměti?

Když přicházel k lesíku, zvedl se slabý vítr. Vál mu lehce do tváře a večerní ticho rušil jen zvuk jeho kroků. Nemusel ani projít celým řídkým lesíkem, aby zjistil, že jeho očekávání se nesplnilo. Nikde nebylo ani stopy, že by tu někdy někdo byl - ani nějaká plechovka od konzervy, ani smetí nebo vysypaný popel z kamen - prostě nic.

Chvilí bezcílně chodil sem a tam, občas nadzvedl holí hromádky suchých listů a větví, a pak se vrátil cestou, kterou přišel.

Tentokrát to byla ona stará žena, která na něho zavolala. Zaváhal, pak ale přistoupil k plotu v naději, že se přece jen něco konkrétního dozví: Všiml si totiž, že tentokrát se na něho dívá celkem přátelsky.

"Našel jste něco?" zeptala se se špatně skrývanou zvědavostí.

Drake se v duchu usmál nad ženskou zvědavostí a pokrčil rameny:

"Ten karavan zmizel. Beze stopy, jako pára nad hrncem."

Žena přikývla. "Chápu, zvlášť, když se tu objevil ten starý muž!"

Drake se snažil nedat najevo své vzrušení. "Jaký muž?"

"Takový příjemný starý pán. Každého se vyptával, jaké zboží nám Selanie prodávala. Druhý den, když jsme se ráno probudili, všechno, co jsme od ní koupili, bylo pryč!"

"Ukradeno?"

Pokrčila rameny. "Dalo by se to tak nazvat, jenže za každou zmizelou věc ležel na stole dolar, který jsme za ni zaplatili. Podle mého názoru je to v každém případě krádež. Měla jsem takovou zvláštní pánev na pečení."

"Co sledoval tím vyptáváním? Vysvětlil vám, proč se ptá? Proč jste mu neřekla, co je mu do toho?"

K Drakeovu údivu se žena zarazila. "Nevím, co to na mne přišlo," doznávala se zdráhavě, "na tom muži bylo něco zvláštního. Působil nějak velitelsky, přísně - nevím, jak bych to vyjádřila - prostě nedalo se mu odporovat." Zlostně se odmlčela. Pak dodala: "Ten darebák!"

"A co vy," pohlédla nevrle na Drakea. "Stojíte tady a taháte ze mne moudrosti! Řekněte mi pravdu, jste ten chlapík, který tady byl před čtrnácti dny, a co je vám vůbec do toho?"

Drake váhal. Svěřovat se lidem, jako je ona, je dost obtížné. Něco jí však říct musí, protože je naděje, že na oplátku se od ní může něco zajímavého dozvědět.

Nakonec se rozhodl, že jí vše poví. Když skončil, dodal poněkud nejistě: "Tak vidíte. Jsem člověk, který hledá svou ztracenou paměť. Možná, že mě někdo praštil do hlavy, ale nic na ní nemám. Nebo mi někdo podal nějakou drogu - v každém případě se mi něco stalo. Říkáte, že před čtrnácti dny jsem tam šel. Viděla jste mě, když jsem se vracel? Co jsem..."

Zarazil se, protože žena se náhle otočila a zvolala pronikavým hlasem: "Jimmy, pojd' sem!"

"Ano, mami?" ozval se z domu chlapecký hlas.

Drake spatřil asi dvanáctiletého rozcuchaného chlapce, jak vyběhl ze dveří a přirazil je prudce za sebou. S poněkud trapným pocitem naslouchal, jak žena informuje svého syna, že tohoto pána někdo uhodil do hlavy, pravděpodobně někdo z toho karavanu, takže ztratil paměť a byl by rád, kdyby mu řekl, co vlastně viděl.

Žena se otočila k Drakeovi a řekla s nádechem pýchy: "Jimmy nikdy těm lidem nedůvěřoval. Byl si jistý, že to jsou nějakí cizinci, které je třeba sledovat. Nejen že vás viděl, jak tam jdete, ale i vše, co se dělo do doby, než karavan odjel. Může vám to říct přesně, protože šel potají za vámi, nahlížel do oken a když se ti lidé na chvíli vzdálili, vlezl i dovnitř. Samozřejmě jen proto, aby se přesvědčil, jestli tam nepáchají nějaké neplechy."

Drake potlačil cynickou poznámku, kterou měl na jazyku, a pouze přikývl. Toto vysvětlení bylo nakonec stejně dobré jako každé jiné. Důležité je, že se od chlapce něco dozví.

Malý Jimmy začal líčit pisklavým hlasem své zážitky, z nichž si Drake mohl učinit celkem dobrou představu o tom, co se tehdy událo.

Bylo horké odpoledne a Drake kráčel pomalu k lesíku, který mu označili. Za ním se ozval hvizd a supění lokomotivy a Drake jen stěží odolal nutkání, aby se vrátil, nasedl a odjel. Pak si však uvědomil, že by to již nestihl. Kromě toho, muž se přece jen tak lehko nevzdává. Když si pak vzpomněl na záhadné plnicí pero a podivný kelímek, ještě zrychlil krok.

Karavan spatřil teprve když vešel do lesíka a překvapeně se zastavil. Tak velký vůz dosud neviděl a navíc ho udivily jeho zvláštní, jakoby aerodynamické tvary. Zaklepal, ale nikdo mu neodpověděl.

"Ona přece utíkala tímto směrem," uvažoval. "Musí být uvnitř!"

Nejistým krokem obešel toto monstrum na kolech. Po celém jeho obvodu byla řada oken, jimiž bylo možné nahlédnout dovnitř. Bylo vidět lesknoucí se strop a horní části vkusně obkládaných stěn. Byly tam tři pokoje a jediný vchod byl z kabiny traileru, k němuž byl karavan připevněn.

Dříve, než vstoupil dovnitř, Drake se pozorně rozhlédl a naslouchal, zda se neozve nějaký podezřelý zvuk. Kromě větru šelestícího listy v korunách stromů však nebylo nic slyšet. Jen v dálce se ozvalo táhlé zahoukání vlaku.

Opatrně vzal za kliku. Dveře se otevřely tak lehce, že veškeré jeho váhání skončilo. Prudce je rozevřel a nahlédl do prvního pokoje, jehož luxusní vybavení ho překvapilo.

Podlaha se temně leskla, jako posypaná diamantovým prachem. Táfování stěn působilo uklidňujícím dojmem a svědčilo o vybraném vkusu. Přímo proti dveřím byl gauč, dvě křesla, tři skříňky a několik bohatě vyřezávaných polic s uměleckými předměty.

Když však Drake vstoupil dovnitř, první věc, která upoutala jeho pozornost, byl dívčín košík, stojící hned vedle dveří.

Pužen zvědavostí sehnul se a začal prohlížet jeho obsah.

Byl v něm asi tucet oněch magických plnicích per, alespoň tři tucty skládacích pohárků, které se samy plnily, několik kulatých černých předmětů, jejichž účel neznal, dále tři páry brýlí. Pravé sklo každého páru mělo po straně připevněno malé průsvitné kolečko. Brýle ležely jen tak volně, zřejmě nebylo obav, že by se jen tak snadno rozbily.

Zvědavě si nasadil jeden pár na nos a chvíli se mu zdálo, že optika skřípce je uzpůsobena jeho zraku. Pak si ale povšiml rozdílu.

Všechno se mu zdálo blíž - stěny, jeho ruka - nebylo to však zvětšené nebo zamlžené. Pak si povšiml malého kolečka na okraji pravé čočky. Zatočil jím.

Okamžitě se vše přiblížilo, jako by hledal polním dalekohledem. Začal točit na druhou stranu a s překvapením zjistil, že jsou to brýle s čočkami, které mohou sloužit jako dalekohled i jako mikroskop.

Drake zamyšleně uložil tyto zázračné věci zpět do košíku a zašel do dalšího pokoje, jehož celá zadní stěna byla plná polic, na nichž byly pečlivě uloženy různé předměty. Zvedl cosi podobného kameře, zkoumal čočky a různé páčky a pak přístroj raději položil nazpátek.

Prošel karavanem, vystoupil z traileru a zamyšleně kráčet zpět k vesnici.

"Asi minutu potom, co jste odešel," pokračoval chlapec, "znovu jste se vrátil, vstoupil dovnitř, zavřel dveře a šel do zadního pokoje. Nečekal jsem, že se vrátíte, a tak jsem měl strach, že jste mě viděl. Potom..."

Dveře traileru se otevřely. Ozval se úzkostlivý dívčí hlas, Drake mu však nerozuměl. Hned nato odpovědělo mužské zavrčení. Dveře se opět zavřely a ve středním pokoji bylo slyšet pohyby a vzrušené dýchání.

Drake se přikrčil a přitiskl se k levé stěně.

"To je všechno, co jsem viděl, pane," skončil své vyprávění Jimmy. "Dostal jsem strach, že bude nějaká mela, a tak jsem raději utekl. Běžel jsem rovnou domů a všechno řekl matce."

"Ty myslíš, že jsem tam znovu přišel právě ve chvíli, kdy se vrátili, a že jsem se schovával, aby mě nechytili?"

Chlapec pokrčil rameny. "Viděl jsem vás, jak se schováváte do rohu. To je všechno."

"Oni se nepodívali do toho pokoje, kde jsem byl?"

Jimmy chvíli váhal. "Víte, pane, pak se stalo něco záhadného. Když jsem utíkal, asi po sto yardech jsem se otočil a trailer ani karavan už tam nebyly!"

"Že už tam nebyly? Tím chceš říct, že nastartovali, vyjeli na Piffet's Road a odtud na dálnici?"

Chlapec rozhodně potřásl hlavou. "Na to mě chce chytit každý, komu to vyprávím, jenže, co jsem viděl, to jsem viděl. Neozval se žádný zvuk motoru - všechno prostě zmizelo! To je všechno."

Drake cítil, jak mu mráz přejel po zádech. "Já jsem v tom karavanu zůstal?"

"Ano, pane."

Nastalo trapné ticho. Žena poslala Jimmyho pryč, aby si šel zase hrát a otočila se k Drakeovi:

"Víte, co si myslím?"

Drake se násilím vytrhl ze zamyšlení. "Co?" zeptal se.

"Víte, myslím si, že ta parta provádí nějaké nekalé obchody. Nevěřím těm povídkám, že její otec ty věci vyrábí. Chodí jen po kraji a skupuje staré kovy. Nepopírám, že prodávají úžasné věci. Pravděpodobně toho mají od každého jen pár kusů, prodávají to v jednom okrese, pak to zase ukradnou a prodají v jiném!"

Drake na ni jen zíral. Už dříve se často setkal se zvláštní logikou vesničanů, ale šokovalo ho, když se ignorují naprosto jasná fakta, jen aby se mohla hlásat zcela nesmyslná teorie.

"Myslím, že se mýlíte," poznamenal. "Jak tedy vlastně vydělávají, když za každou věc, kterou údajně ukradli, vracejí dolar, který za ni dostali?"

"Och," vydechla žena a její tvář se prodloužila. Zřejmě byla zklamaná, že její zamilovaná teorie utrpěla dost podstatné šrámy, a její opálená tvář se zlostně zarděla.

"Pak je to jen nějaká potřeštěná reklama," odsekla.

Drake se rozhodl, že je na čase rozhovor ukončit. "Nevíte náhodou, jestli nepojede někdo dnes večer odsud do Inchneye?" zeptal se.

Změna tématu přišla ženě zřejmě vhod. Její zrudlá tvář nabyla normální barvy a na chvíli se zamyslela.

"Je mi líto, ale o nikom takovém nevím," řekla po chvíli. "Ale to není žádný problém. Stačí se postavit na dálnici a určitě vás někdo s veze."

Byla to pravda. Hned druhé auto zastavilo a vzalo ho s sebou. Ve městě vystoupil, poděkoval a zašel do svého hotelu. V pokoji nechal zhasnuto, sedl si a přemýšlel, neboť si potřeboval celou řadu věcí uspořádat a ujasnit.

"Objeví se otec s dcerou a přivezou náklad těch nejpodivnějších věcí na světě," mumlal si pro sebe. "Ona je prodává jako suvenýry, a on zase shání staré kovy. Nepochopitelné přitom je, proč prodává kus za jeden dolar, což je naprosto směšná cena, a proč každému zákazníkovi jen jeden kus? Aby se všechno ještě více zamotalo, přijde nějaký slušně vypadající starý pán a vykupuje podivným způsobem vše, co Selanie prodala! Jak s tím vším souvisí ztráta paměti jistého obchodníka s plnicími pery jménem Drake?"

Někde za ním se ozval rozčilený mužský hlas: "Oh, podívejte se, co jste udělal. Zlomil jste je!"

Jiný rozvážný, zvučný hlas odpověděl: "Promiňte mi, byla to moje chyba. Zaplatil jste za mě dolar, že? Ztrátu vám nahradím."

V tichu, které nastalo, Drake povstal a otočil se. Spatřil vysokého, uhlazeného pána s šedými vlasy, jak odchází od jiného, mladého, který zmateně zírá na dva kusy zlomeného plnicího pera ve své ruce.

Starý muž zamířil k otáčecím dveřím vedoucím na ulici, ale Drake tam byl před ním.

"Okamžik, pane," řekl ostře. "Chtěl bych vědět, co se se mnou stalo od okamžiku, kdy jsem vstoupil do karavanu patřícímu Selanii a jejímu otci. Jsem přesvědčen, že jste ten, kdo mi to může vysvětlit!"

Náhle strnul. Díval se do očí žhavých jako oheň, které se vpíjely do jeho tváře a pronikaly přímo do mozku. Mimoděk si vzpomněl, jak Kellie tehdy ve vlaku charakterizoval jeho pohled, jímž ho téměř zmrazil, ale bylo již pozdě. Muž s tygří hbitostí přiskočil a uchopil ho za zápěstí.

Drakeovi se zdálo, že ho sevřelo ocelové pouto, a tělem mu proběhl mráz, když muž řekl: "Tudy - a do mého vozu!"

Pak si pouze pamatoval, že nasedl do dlouhého automobilu zářícího chromem. Pak nastala tma - duševní i tělesná.

Ležel naznak na tvrdé podlaze. Otevřel oči a ve výši asi dvou set stop nad sebou spatřil klenutý strop. Byl téměř tři sta stop široký a jako kdyby se neviditelné slunce snažilo prorazit závojem mlhy.

Okno tvořilo široký pruh středem stropu a ztrácelo se v dálce. V dálce! Drake prudce vydechl a vyskočil na nohy. Jeho rozum se bouřil proti tomu, co oči viděly.

Tato gigantická chodba neměla konce. Oběma směry se táhla až tam, kde se měnila ve směsici světla a šedého mramoru. Na stěnách byly balkony a galerie, nad ní druhá galerie chráněná zábradlím. Všude byl nespočet bílých, lesklých dveří a v pravidelných intervalech sem ústily vedlejší chodby, což svědčilo o nesmírné rozlehlosti této obludné budovy.

První šok pominul a Drake pomalu povstal. Vzpomínka na podivného starého muže ho tížila jako můra. On ho vyvekl do auta, musel ho tedy dopravit i sem! Ale proč, a kde to vůbec je? Na celé Zemi přece taková budova neexistuje!

V zádech mu zamrazilo. Dlouho trvalo, než se odhodlal přistoupit k nejbližším dveřím z nekonečné řady a otevřít je. Nevěděl sice, co za nimi spatří, ale jeho první dojem bylo zklamání. Byla to jakási velká kancelář s holými stěnami. V rohu proti dveřím byl psací stůl, podél jedné stěny byly elegantní skříně a střed vyplňoval kabinetní stůl s několika pohodlnými křesly. Ve druhé stěně byly velké ozdobné dveře. Buď byly zamčené, nebo způsob, jakým se otvíraly, byl pro něho příliš složitý.

Vrátil se do chodby, kde ho deprimovalo naprosté ticho, rušené jen zvukem jeho kroků. Postupně nahlédl do všech dveří, které míjel, ale všechny vedly do obdobně zařízených kanceláří, v nichž nikdo nebyl.

Podle svých hodiněk kráčet tak už asi hodinu, když jako v mlze spatřil před sebou obrovské dveře skládající se z různobarevných skleněných tabulí a jejich výšku odhadl asi na padesát stop. Skleněnou tabulí viděl, že za nimi je široké bílé schodiště vedoucí dolů, kde se postupně ztrácelo v mlze.

Drake se zarazil. Něco tady nehrálo. Proč je za dveřmi taková mlha? Pak se však uklidnil. Možná, že tam, kde končí schodiště, je voda o něco teplejší než vzduch, takže se vypařuje a mlha stoupá nahoru.

"Je na čase odsud co nejrychleji zmizet," pomyslel si.

Klika a zámek u dveří byly v normální výši, takže nevěřil, že by se pouhým tlakem daly tak obrovské dveře otevřít. Přesto to šlo lehce, jako by v nich byl nějaký vyrovnávací mechanismus.

Prošel dveřmi do řídké mlhy, která postupně houstla, jak sestupoval po schodišti. Zprvu kráčet rychle, pak však své kroky zpomalil v obavě, aby se v husté mlze nedostal do nějaké vody. Napočítal sto schodů, pak však schodiště končilo v prázdném prostoru. Za ním už byla jen neproniknutelná mlha.

Drake zděšeně zavyl a zachvácen závratí, spustil se na ruce a kolena a plazil se po schodech vzhůru. Byl tak vyděšený, že se mu zdálo, jako by schody před ním ustupovaly a drolily se, takže každou chvíli s ním spadnou - kam? Pod ním nebylo nic než nekonečná prázdnota.

Co když se mu nepodaří otevřít ony obrovské dveře zvenčí? Pak by zůstal zde, na okraji věčnosti, navždy odříznutý od světa - ať už svět, v němž se ocitl, byl jakýkoli.

Jeho obavy se naštěstí nesplnily. Dveře se lehce otevřely a Drake se vrátil do chodby, kde upadl, a dlouho ležel bez hnutí. Z jakéhosi důvodu si vzpomněl na Selanii. Má tato dívka, prodávající ve vlcích různé podivné předměty, s tímto vším něco společného?

Pozvolna se uklidnil a znovu začal logicky myslet. Především musí prozkoumat toto fantastické místo, a to od základů až po střechu. Možná, že někde najde skladiště těch zázračných věcí, ale především něco k jídlu a k pití. Začne v některé z kanceláří, prohlédne všechny skříně a zásuvky, i kdyby je měl otevřít násilím.

Nebylo to třeba. Všechna dvířka i zásuvky byly otevřené a ani skříně nebyly zamčené. Uvnitř byla spousta spisů, pořadačů, zápisníků a deníků. Drake se chvějícíma rukama prohraboval spoustou fasciklů, až ho jeden z nich upoutal. Namátkou jej rozevřel a četl:

SOUHRN HLÁŠENÍ POSSESORA KINGSTONA CRAIGA TÝKAJÍCÍCH SE CÍSAŘSTVÍ LYCEA II. (27.346-27.378 PO KRISTU)

Toto datum vyrazilo Drakeovi dech. Nechápavě zavrtěl hlavou, ale četl dál:

"V tomto období došlo ke lstivé usurpaci moci bezohledným vládcem. Tento muž se vyznačoval doslova nepřirozenou snahou chránit vlastní bezpečnost na úkor druhých.

Dočasné řešení:

Varování císaři, který se téměř zhroutil, když zjistil, že před ním stojí Possesor. Ve snaze o přežití poskytl všechny možné záruky pro své budoucí správné chování.

Závěr:

Toto řešení vyvolalo existenci alternativního světa pátého typu, ale je nutné je považovat za dočasné, neboť ke konci dvoustého sedmdesátého třetího století připravuje profesor Link řešení definitivní.

Poznámka:

Po třídní nepřítomnosti jsem se vrátil do Paláce Nesmrtelnosti."

Drake chvíli seděl nehnutě, nevěda, co si o tom všem má myslet. Pak otočil list a četl:

VÝTAH ZE ZPRÁVY POSSESORA KINGSTONA CRAIGA

"Jedná se o případ policejního inspektora Lairda Graynona z devítistého policejního obvodu New York City, který byl dne 7. července roku 2.830 falešně obviněn z přijímání úplatků a dezintergován.

Řešení:

Zajistil jsem jeho penzionování dva měsíce před výše uvedeným datem. Odjel na svou farmu a od té doby vykonával jen minimální vliv na obecnou existenční scénu. V tomto svém alternativním světě žil až do své smrti v roce 2.874.

Poznámka:

Do Paláce Nesmrtelnosti jsem se vrátil za hodinu."

Ve fasciklech byly stovky, ba tisíce zpráv Possesora Kingstona Craiga, který se po provedených akcích vždy vracel do Paláce Nesmrtelnosti, ať již za hodinu, za den, nebo za týden. Jen jednou se vrátil až za tři měsíce. Tato akce se týkala jakéhosi záhadného "zřízení demarkace mezi devadesátým osmým a devadesátým devátým stoletím" s cílem oživit tři zavražděné muže a vytvořit pro každého alternativní svět.

Svíravý pocit hladu a žízně přinutil Drakea, aby si uvědomil, že se nachází v jakési ohromné, děsivé budově, a že čte pohádkové slátaniny muže, který musel být šílený. Současně si všiml, že světlo v pokoji začíná slábnout. Muselo přicházet odněkud zvenčí, a když pozvedl oči ke stopu, viděl, že horní okna jsou zakryta mlhou, která pozvolna houstla. Zřejmě se ve zdejších podmínkách blížila noc.

Děsil se chvíle, až se v této gigantické hrobce setmí, a on tu zůstane sám a bude s hrůzou čekat, že se z nějaké temné skrýše cosi vynoří.

"Přestaň bláznit!" řekl si vztekle.

V tichu zněl jeho hlas přímo dunivě. To ho uklidnilo a začal opět přemýšlet. "Tato budova musí být místem, kde tito "Posse-soři" žili a pracovali," uvažoval. "V této chodbě jsou zřejmě samé kanceláře, musím se tedy dostat do vyšších pater. To znamená najít nějaké schodiště."

V hlavní chodbě žádné nebylo. Zašel tedy do jedné z postranních a asi po padesáti krocích je našel. Rychle vyběhl po schodech a zkusil hned první dveře, na které narazil. Vedly do přepychově zařízeného apartmá se sedmi místnostmi včetně kuchyně, kde se vše lesklo i přes houstnoucí tmu. Ve stěnách byly zabudované skříňky plné průhledných krabic s jemu neznámými i známými potravinami.

Vybral si plechovku hrušek. Sotva se však dotkl páčky na horním víčku, obsah se mu vysypal na stůl. Příště už byl opatrnější a včas pod plechovku podložil misku.

Když se najedl, rozhlížel se po nějakém vypínači, protože nastala skoro úplná tma, ale nic takového nenašel.

V ložnici poněkud prosvítala velká postel s nebesy. V nočním stolku našel složené pyžamo.

Než usnul, znovu v myšlenkách probíral vše, co se stalo. Proč se Selanie toho muže tak bála? Co se asi stalo v karavanu? Mělo to nějakou souvislost s jeho současnou situací?

Celou noc spal neklidně. Světlo, ohlašující, že se blíží ráno, se zprvu zdálo být vzdálené, pozvolna se jasnilo, až nastal den. Drake ležel na levém boku a koutkem oka viděl nad sebou světle modrý baldachýn lůžka, který se ostře odrážel od čistě bílého stropu.

Ve včerejší tmě neměl možnost, pořádně si prohlédnout místnost, kde se nacházel. Teprve teď viděl, jak je prostorná a luxusně zařízená. Všude byly hluboké koberce a nábytek z růžového dřeva svědčil o vybraném vkusu a zámožnosti majitele. Také postel s baldachýnem stojící na čtyřech sloupech se sem dokonale hodila.

Drake se pomalu obrátil na druhý bok a jeho zrak poprvé padl na pravou stranu postele, kde spala mladá žena s tmavohnědými vlasy a sněhobílým hrdlem, jejíž tvář byla nejen krásná, ale také inteligentní. Její věk odhadl na necelých třicet let.

To bylo vše, co zjistil letmým pohledem, protože v příštím okamžiku vyklouzl z postele a jako noční zloděj se ukryl za pelest.

Rovnoměrné dýchání spící ženy přestalo a ozval se lenivý, kontraaltový hlas:

"Drahoušku, co tam děláš na podlaze?"

Postel zaskřípěla a Drake se schoulil, očekávaje hezbytné zaječení, až žena zjistí, že on není její "drahoušek". Nic se však nestalo. Její rozkošná hlava se ukázala nad okrajem postele a

šedé oči na něho hleděly bez jakýchkoli rozpaků. Zřejmě zapomněla na svou první otázku, protože se zeptala:

"Drahoušku, máš dnes v úmyslu navštívit Zemi?"

Tato otázka ho překvapila ještě víc, než když zjistil, že je v posteli s neznámou krásnou ženou, ale pozvolna se mu jasnilo v hlavě. Zřejmě se nachází v jednom z alternativních nebo pravděpodobných světů, o nichž četl v zápiscích Possesora Kingstona Craiga. Je neuvěřitelné, co všechno způsobila jeho snaha najít ztracenou paměť.

Drake vstal. Silně se potil a srdce mu bilo jako zvon. Kolena se mu chvěla, ale postavil se a řekl: "Ano, půjdu na Zem."

Pomyslel si, že by to mohla být dobrá záminka, aby se odsud nějak dostal. Šel k židli, na níž měl složené šaty, když si uvědomil něco, co jím otřáslo podruhé.

"Jít na Zem!" Jeho mozek se bránil absurditě této myšlenky. Jít na Zem, ale odkud? Z Paláce Nesmrtelnosti? Z paláce v mlhách, kde žili Possesoři? Má vůbec ještě zdravý rozum?

Zašel do koupelny. Včera večer si všiml, že na polici je průhledná krabička s nápisem "Odstraňovač vousů - natřete si tvář a pak ji umyjte". Celá procedura trvala minutu. Za dalších pět minut se vykoupal, osušil a oblékl.

"Drahoušku?"

"Ano?" Drake vyšel z koupelny. K jeho velké úlevě se žena na něho nedívala. Měla v ruce jedno z oněch zázračných plnicích per a mračila se nad jakýmsi čísly ve velkém poznámkovém sešitě. Aniž by pozvedla hlavu, řekla:

"Naše vzájemná časová relace se zhoršuje. Musíš zůstat v Paláci o něco déle, abys obrátil běh svého stáří, zatímco já půjdu na Zem, abych o trochu zestárla. Zařídíš to, drahoušku?"

"Jistě, jistě," zamumlal Drake.

Prošel pokojem, předsíní, pootevřel dveře do obrovské chodby a opřel rozpálenou hlavu o chladný mramor stěny. Měnit svůj věk! Tak to tedy dokáže tato absurdní budova! Každý den, který tady člověk stráví, omládne o den, takže po nějaké době je třeba jít na Zem, aby se to vyrovnalo!

Jeho úzkost nabývala stále větších rozměrů. To, co se stalo v karavanu, bylo zřejmě tak závažné, že celá tahle nadpozemská organizace mu brání, aby poznal pravdu. Dnes musí zjistit, co se vlastně děje. Prohlédne všechny chodby, galerie a místnosti. Někde tu přece musí být nějaká centrála!

Pozvolna se uklidnil a jeho mozek začal racionálněji pracovat, když tu poprvé za celou dobu zaslechl zvuky. Byla to směsice lidských hlasů a kroky, přicházející z galerie pod ním.

Ještě než přiskočil k zábradlí, aby se podíval dolů, uvědomil si, že už ta žena v ložnici je důkaz, že Palác Nesmrtelnosti je vlastně obývaný svět. Toto zjištění ho ale nijak nepřivedlo blíž k rozluštění celé záhady.

Nahnul se přes zábradlí a pozoroval, jak se pod ním hemží lidé. Bylo mu, jako by se díval do normální městské ulice, kde se lidé pohybují všemi směry a spěchají za svými záležitostmi.

"Haló, Drake!" ozval se za ním hlas mladého muže.

Drake byl ve stavu, kdy ho již nic nemohlo překvapit. Pomalu se otočil a unaveně pohlédl na cizince. Byl to vysoký muž atletické postavy, s černými vlasy a energickou tváří. Na sobě měl oblek z jednoho kusu látky stažený v pase, přičemž spodní část odstávala, jako by měl jezdecké kalhoty. Přátelsky se usmíval.

"Tak vy byste rád věděl, co se vlastně děje, že?" řekl, stále se usmívaje. "Buďte bez obav, dozvíte se to. Nejprve si ale zkuste tuto rukavici a pojd'te se mnou. Mimochodem, mé jméno je Price."

Drake zíral na podávanou rukavici. "Proč..." začal, ale vzápětí se zarazil. Měl nepříjemný pocit, že věci nabírají příliš rychlé tempo, než aby jim stačil. Ten muž tu určitě nebyl náhodou. A proč ta rukavice?

Zamračil se, ale vzal si ji. Byla na pravou ruku a dokonale mu seděla. Byla lehká, ohebná, ale abnormálně silná a na povrchu se slabě kovově leskla.

"Stačí, když tou rukavicí uchopíte někoho zezadu za rameno," vysvětloval Price. "Pak silně stisknete špičkami prstů místo pod klíční kostí. Předvedu vám to později, až se zeptáte na všechno, co byste rád věděl."

Než mohl Drake cokoli říci, Price pokračoval. "Řeknu vám to po cestě. Dávejte pozor na schody!"

Drake polkl slinu a zeptal se: "Co to mluvíte za nesmysly? Já že mám někoho uchopit za rameno? Proč..."

Zmlkl a mávl rukou. To nebyla rozhodující otázka. Připadal si jako slepec, jemuž dávají nesouvisle a po kouskách informace o světě, který nevidí. Nevěděl, kde je začátek celé té záhady, nechápal souvislosti, a vše, co se dozvěděl, bylo mlhavé a dohromady to nedávalo smysl. Je třeba vycházet z nějakého pevného bodu. Ralph Carson Drake hledá ztracenou paměť. V karavanu se mu něco stalo a vše ostatní následovalo za sebou jako za nocí den. To je základ, z kterého nutné vycházet, aby se člověk postupně dopracoval k rozumnému závěru.

"Zatraceně," zaklel. "Price, řekněte mi konečně, co to všechno znamená!"

"Nerozčilujte se," uklidňoval ho Price.

Sestoupili se schodů a kráčeli vedlejším koridorem směrem k hlavní chodbě. Price se zběžně ohlédl a řekl:

"Vím, jak vám je, ale musíte pochopit, že by bylo pro váš mozek nebezpečné, kdyby byl náraz zatížený přívalem informací, na které není připraven. Například včera jste našel tento dům prázdný. Co když vám řeknu, že to nebylo včera?"

Když viděl Drakeův zmatený pohled, pokrčil rameny. "Tak vidíte. Bylo to dnes, ale v paralelním světě k tomuto. Tak tomu bude vždy, pokud neuděláte, co od vás chceme. Museli jsme to udělat. A teď, proboha, doufám, že nebudete chtít, abych vám vysvětloval princip časových alternativ!"

"Tak moment!" vyrazil ze sebe zoufale Drake. "Soustředíme se na jednu věc a všechno ostatní necháme stranou. Chcete, abych s touto rukavicí něco udělal. Co? Kde? Kdy? Jak? Ujišťuji vás, že mozek mi pracuje naprosto normálně! Já..."

Zmlkl, protože si všiml, že se dostali do hlavní chodby vedoucí k obrovským dveřím, za nimiž bylo schodiště a pod ním mlhavá prázdnota. Srdce se mu sevřelo, když se zeptal: "Kam jdeme?"

"Dopravím vás na Zem," zněla odpověď.

"Těmito dveřmi?"

Price se zastavil, ostře na něho pohlédl a řekl:

"Na tom přece není nic divného. Palác Nesmrtelnosti byl postaven ve víru Času, jediném známém časovém reverzu. Umožnil Possesorům konat jejich práci, a byla to dobrá práce, jak jste mohl poznat z hlášení Possesora Kingstona Craiga."

Mluvil dál, ale Drake mu nevěnoval pozornost. Jednak mu nerozuměl, jednak byla jeho mysl naplněna strachem před sestupem do záhadné mlhy.

"Possesor!" Toto slovo mu nic neříkalo. Každou chvíli je o něm řeč, musí to tedy být nějaká významná osobnost.

Zeptal se na to Priceho, který na něho zamyšleně pohlédl. "Possesoři mají zvláštní schopnost pronikat do vědomí lidí a podle libosti cestovat časem," odpověděl Price. Všichni se narodili v průběhu pěti set let počínaje dvacátým stoletím. Nejzajímavější však na tom je, že všichni pocházejí z jediné malé oblasti ve Spojených státech kolem měst Kisslingu a Incheney, konkrétně z maličké skupiny hospodářských usedlostí zvané Piffet's Road."

Drake si olízl suché rty. "To je přece místo, kde jsem se narodil a kde byl ten karavan...!"

Price jakoby ho neslyšel. "Po tělesné stránce," pokračoval, "jsou Possesoři rovněž jedineční. Každý z nich má tělesné orgány umístěny obráceně, než je tomu u ostatních lidí. Srdce mají na pravé straně a..."

"Totéž je u mne!" zvolal překvapeně Drake. "Proto mne u odvodu odmítli. Říkali, že kdybych byl zraněn a lékař o této anomálii nevěděl..."

Za ním zazněly kroky. Prudce se otočil a spatřil mladou ženu v tenkém vlajícím rouše, jak se k nim blíží. Usmála se na něho a Drake si uvědomil, že stejný úsměv viděl na ženě v ložnici. Když k nim došla, řekla melodicky altovým hlasem:

"Chudáček! Vypadá vskutku špatně, i když jsem se snažila, aby ten šok byl pro něho co nejmenší. Řekla jsem mu, co jsem mohla, aniž bych dala najevo, že o všem vím."

"To je v pořádku," mávl rukou Price. Na rtech mu hrál mímý úsměv, jako by ho tato situace bavila. "Drake," řekl, "toto je vaše žena, dříve Selanie Johnsonová, která vám nyní sdělí, co se vám stalo v karavanu jejího otce v Piffet's Road. Selanie, máte slovo!"

Drake stál jako zkamenělý, neschopen myslet ani cokoli cítit. Teprve po chvíli si uvědomil, že její hlas mu vypráví o událostech v karavanu.

Drake stál v zadním pokoji karavanu a snažil si představit, co by se stalo, kdyby ho tam našli. Zaslechl, jak muž v prostředním pokoji říká:

"Teď zamíříme do čtrnáctého století. Tam nám snad dají pokoj."

Bylo slyšet, jak se uchechl: "Určitě sis všimla, že za námi poslali pouze jednoho starého muže. To znamená, že někdo z nich musel jít ven a strávit tam třicet nebo čtyřicet let, aby zestárl. Zřejmě si mysleli, že starý člověk neovlivní tolik své okolí jako mladý. To ale znamená, že nesmíme ztrácet čas. Zjisti transformační parametry, a pak zajdi do traileru a nastartuj atomové transformátory!"

To byla chvíle, na kterou Drake čekal. Potichu se přikradl a natáhl pravou ruku, na níž měl rukavici. Stál za mužem, který se díval na dveře vedoucí z předního pokoje do traileru. Bylo mu asi čtyřicet pět let, byl zavalitý postavy a v rukou pevně svíral dva průsvitné lesklé kužele.

"V pořádku," zamumlal spokojeně. "Už se pohybujeme. A ty, Selanie, nebuď tak ustrašená. Ti zatracení Possesoři jsou výřízení. Jsem si jist, že prodejem těch věcí a odstraněním tolika kovu jsme otřáslí elektronickou rovnováhou, která umožňuje jejich existenci."

Jeho hlas se zachvěl. "Když pomyslím na tu sebranku, která si myslí, že jednají jako bozi, když se odvažují měnit přirozený průběh věcí, namísto toho, jak jsem navrhl, ponechat ho beze změny a učinit ho předmětem historického bádání..."

Drake ho uchopil za rameno a pevně stiskl místo pod klíční kostí. Mužova slova se změnila v bolestné zasténání...

"Moment!" Drakeův hlas přerušil dívčino vyprávění. Pozvedl pravou ruku s rukavicí, kterou mu dal Price. "Říkala jste, že jsem měl na ruce rukavici, a naznačila jste, že vím vše o Possesorech a o Paláci Nesmrtelnosti. Sama přece víte, že v té době jsem o tom nemohl nic vědět! Vždyť jsem vystoupil z vlaku, kde mi obchodní cestující Bill Kellie ukazoval podivné plnicí pero!"

Dívka na něho vážně pohlédla. "Zanedlouho to pochopíte. Vše, co jsme udělali, bylo proto, aby nastala tato chvíle. Zbývá jen několik hodin, než pomine tento alternativní svět, ano, tento, v němž jste vy, já a pan Price. Ve hře je zvláštní rovnováha sil, a ať se vám to zdá jakkoli protismyslné, pohybujeme se proti času."

Vida, že Drake se na ni nechápavě dívá, řekla naléhavým tónem:

"Dovolte mi, abych pokračovala!"

Zavalitý muž stál jako přimražený. Když ho Drake pustil, pomalu se otočil a pohlédl nikoli na Drakea, ale na jeho rukavici.

"Rukavice Ničitelů!" zašeptal nevěřící. "Jak je to možné? Moje speciální ochranné zařízení přece zabráňuje každému Possesoru, aby se ke mně přiblížil!"

Pohlédl Drakeovi do tváře. "Jak jste to dokázal? Já..."

"Otče!" přerušil ho zděšený dívčí hlas z kabiny trailera. "Otče, zastavili jsme se asi v roce 1650! Co se stalo? Já..."

Objevila se ve dveřích a náhle se zarazila. Byla to vysoká, štíhlá, asi devatenáctiletá dívka, v tu chvíli však jako by zestárla. Vytřeštěné oči upírala do Drakeovy tváře.

"Vy... vy jste přece byl ve vlaku!" vydechla zděšeně. "Otče, snad on..."

Zavalitý muž rezignovaně pokývl hlavou. "Zbavil mě schopnosti cestovat časem, takže ať jsem kdekoli v čase a prostoru, jsme odsouzeni tam zůstat. To znamená, že jsme selhali, a že Possesoři žijí dál, aby mohli konat své dílo."

Dívka mlčela. Zdálo se, že oba zapomněli na Drakeovu přítomnost. Muž ji uchopil za paži, zatřásl jí a řekl: "Copak to nechápeš? Prohráli jsme!"

Když dívka promluvila, byla její tvář smrtelně bledá. "Otče, velmi těžko se mi to říká, ale nemůžu si pomoci. Oni mají pravdu, a ne ty! Pokoušejí se napravit důsledky některých hrozných chyb, jichž se dopustil člověk i příroda. Ze svých schopností učinili vědu a používají ji jako dobrotiví bozi. Dokud jsem byla dítětem, bylo pro tebe lehké přesvědčit mě, že mají zlé úmysly, ale postupem času moje pochyby rostly. Zůstala jsem s tebou jen proto, že mě vázalo rodinné pouto. Otče, je mi to opravdu líto."

Otočila se a když otevřela dveře traileru a seskočila do vysoké zelené trávy, měla v očích slzy.

Drake stál nehybně, fascinován hrou emocí, které se střídaly na mužově obličejí. Zprvu se na něm zračila sebelítost, která se rychle změnila na výraz tvrdošíjné zarputilosti. Ani zhýčkané a zkažené dítě by nedokázalo vyloudit na tváři výraz tak frustrovaného sobectví.

Drake na něho dlouho hleděl, pak i on šel ke dveřím. Venku byla dívka, s níž chtěl navázat přátelství a spolu s ní obdivovat a prozkoumat raný svět amerického Západu.

Její otec zachovával zarputilé mlčení, což je tím víc k sobě připoutalo. Spolu se procházeli půvabnou krajinou, a nejvíc ze všeho si oblíbili nedaleké zelené neobydlené údolí. Jednou se dokonce setkali daleko od karavanu se skupinou pěších Indiánů a Drake si kladl otázku, kdo byl více překvapen. Rozhodla to Selanie, když atomovou pistolí střelila do balvanu, který se rozletěl v zářícím mnohobarevném ohni. Od té doby se žádný Indián neukázal.

Svým způsobem to byl idylický život a láska přišla tak náhle, jako když zavane větřík a ožíví tuto opuštěnou krajinu.

Dlouho se snažili přesvědčit zatvrzelého otce, aby jim vysvětlil, jak prakticky využít jejich vrozenou schopnost cestovat časem. Drake nepochyboval, že je to naučí už jen proto, že trpěl osamělostí daleko víc než oni dva, ale trvalo celý rok, než souhlasil.

Aniž si uvědomil, že Selanie skončila své vyprávění, jeho mysl se vrátila zpět do Paláce Nesmrtelnosti. Pohlédl na ni, pak na Priceho. "To je všechno?" zeptal se. "Váš otec..." Bylo pro něho nesmírně obtížné vidět v této zralé ženě dřívější mladistvou Selanii. Zarazil se, pak ale pokračoval:

"Říkala jste, že váš otec měl v úmyslu překazit práci Possesorů. Jak to chtěl docílit?"

Odpověděl mu Price. "Pan Johns měl v úmyslu narušit místní podmínky, které v okolí Piffet's Road umožnily vznik Possesorů. Víme, že v nich hrála velkou roli potrava, ale konkrétně jaká, a v jaké kombinaci s jinými činiteli, nevíme."

Pan Johns se zřejmě domníval, že když lidé budou pít z jeho pohárků a používat jeho speciální spotřební předměty, změní tím podmínky pro vznik Possesorů. Také jeho sběr určitých kovů měl silný vliv na Hlavní Tok Času. Tím, že je přesouval v čase, mohl negativně ovlivnit alternativní světy. Pokud jde o nás, nemohli jsme zasáhnout jinak, než způsobem,

jakého jste byl svědkem. Possesoři totiž nemohou zasahovat do období před dvacátým pátým stoletím po Kristu, kdy si lidé musejí řešit své problémy sami. Proto i vy, i když jako jeden z prvních máte schopnost cestovat čase - na což byste nikdy sám nepřišel - jste byl námi přinucen kráčet ke svému osudu zcela, nebo téměř zcela přirozeným způsobem."

"Podívejte se," řekl znechuceně Drake. "Bud'to jsem blázen já, nebo vy. Jsem ochoten uznat všechno, existenci tohoto Paláce Nesmrtelnosti, i to, že ona je někdy v daleké budoucnosti mou ženou, že jsem se s ní nějakým způsobem setkal, než jsem se s ní oženil, dokonce teprve až poté, co si mne vzala za manžela. Před chvílí jste mi ale dal tuhle rukavici, abych s ní něco udělal, a není to ani několik minut, co si má... žena řekla, že tento svět bude existovat ještě jen několik hodin. Řekli jste mi všechno? Pořád ještě nevím, čemu měla sloužit moje ztráta paměti!"

"Vaše úloha v této záležitosti byla celkem jednoduchá," přerušil ho Price. "Jako obchodní cestující firmy Quick-Rite Company jste sledoval tehdy devatenáctiletou Selanii ke karavanu v Piffet's Roadu, kde bydlela se svým otcem. Když jste tam přišel, nenašel jste ji tam, ani kohokoli jiného, a tak jste se vrátil do vesnice a vyptával se. Pak vás dostihl Possesor Drail McMahon, přenesl vás v čase o týden dopředu a vymazal vám z paměti vzpomínky na vše, co souviselo s celým případem. Probudil jste se až v nemocnici."

"Počkejte," protestoval Drake. "Má... žena mi přece řekla vše, co jsem dělal dál. Samozřejmě, že jsem to musel vědět. Navíc tam byl svědek, chlapec jménem Jimmy, který mě viděl, když jsem šel ke karavanu a že jsem v něm zůstal, když zmizel!"

"Dovolte mi, abych pokračoval," řekl Price chladně. "Z nemocnice jste se vydal pátrat po tom, co se vám přihodilo. Zjistil jste to, pak jste byl sem přinesen jiným Possesorem, a nyní jste zde."

Drake pohlédl na muže, pak na ženu a v hlavě se mu začalo rozjasňovat. Price pokračoval:

"Za chvíli vás vezmu na Zemi do blízkosti karavanu Petera Johnse a jeho dcery. Vejdete do něj, schováte se v zadním pokoji a ve chvíli, o níž Selanie mluvila, vyjdete, a rukavicí uchopíte jejího otce za rameno. V rukavici je zvláštní energetický potenciál, který mírně pozmění charakteristické vlastnosti jeho nervů. To mu nikterak neublíží. Chceme ho totiž využít při práci v našem výzkumu."

Price zakončil slovy: "Jistě chápete, že tato akce vyžaduje svobodnou vůli, a že jsme museli učinit vše, abychom zajistili, že se nedopustíte chyby."

"Dost jsem toho pochopil," poznamenal Drake. Přistoupil k ženě, vzal ji za ruku a upřeně jí pohlédl do očí. "Vy jste - kdy?" zeptal se.

"Padesát let od této chvíle ve vašem životě."

"Kde jsem já? Kde je váš manžel?"

"Šel jste na Zemi - do budoucnosti. Nesmíte stát v cestě. Totéž tělo nemůže existovat v témže prostoru, což mi připomíná, že to je jediná záruka, že budete jednat správně."

"Jak to?"

"Pokud byste odmítl vstoupit do karavanu a kráčel dál kolem něho, abyste přímo navázal na váš předchozí život, za týden nastane doba, kdy vaše předešlé já bylo v nemocnici. V té chvíli se rozplynete."

Drake se usmál. "Určitě nebudu riskovat!"

Když sestupoval schodištěm do houstnoucí mlhy, ohlédl se. Stála nahoře s tváří přitisknutou ke sklu dveří. Pak ji pohltila mlha.

Pátrání po ztracené paměti skončilo. Od této chvíle bude prožívat vše, o čem se domníval, že zapomněl.

přeložil Miroslav Marian